



aventurile submarinului DOX



SERIE
NOUA

195

Steaua de mare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren.

Nr. 195.

STEUA DE MARE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 91.

ORAȘUL MINUNILOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.



I. ȚARA PLECTISELII.

— **NU EXISTĂ O ȚARA** mai plictisitoare ca Australia, domnule Farrow: deja forma geografică e lipsită de orice farmec.

Profesorul Loogwell a dat din cap, cu seriozitate, spre George.

— Trebuie să vă contrazic domnul profesor, zise George ce am văzut până acum a fost foarte interesant. Eu sunt foarte mulțumit de călătoria noastră în Australia.

— Ați venit din Sidney, domnule Farrow, ați vizitat la început zonele fertile ale litoralului de est. Știați ce veți găsi acolo, orașe mari și o regiune bogată. Dar să zicem că ați fi debarcat, în nord. Atunci v-ați fi întors speriat. Nordul este tropical, nu are nici locuitori, nici vegetație. Doar coastele de sud și de sud-est au favorizat apariția marilor orașe. Dar, le găsiți interesante? Străzile sunt rigide, trasate ca și cu liniarul zgârie nori albi, bisericile construite în stil sec, neogotic Afaceriștii aleargă congestionați, semănând în costumele lor cenușii colegilor lor din Londra, Johannesburg, Chicago sau San Francisco. Peste tot, aceleași mașini, aceleași cinematografe, aceleași uniforme. La fel discuție, la fel sun cursele de cai, pariurile și fotbalul. Doar cursul lânei și a cerealelor aduc puțină viață în această plictiseală. Repet, Australia este țara plictiselii, aici nu aveți ce obiecta. Am dreptate, domnule Farrow?

— Într-un anumit fel, da, domnule profesor, răspunse George. Am impresia că peste o sută de ani, Australia, ca și alte zone coloniale din lume, va arăta cu totul altfel. Orice loc de pe pământ își are particularitățile sale, la fel și Australia.

— Tare o mai apărați! În ce constă particularitățile sale, după părerea dumneavoastră domnule Farrow?

— Să ne gândim la faună, domnule profesor. Prin emu și prin cangur Australia este ultra originală.

— De acord, dar cam asta ar fi totul. Fiecare parte a lumii are o faună specială. Deci credeți că peste o sută de ani Australia va arăta altfel vă înșelați. Vedeți căile ferate. Călătorul care o străbate de la un capăt la altul, are aici surprize deosebite. Distanțele dintre sine sunt peste tot altfel. În statul Victoria este de cinci picioare și trei țoli, dar în Queensland și în Tasmania este alta. O călătorie de la un capăt la altul al continentului înseamnă cel puțin șase schimburi, la granițele statelor respective. După părerea experților, o uniformizare a ecartamentelor ar costa peste un miliard de mărci.

— Sunteți de mult timp în Australia, domnule profesor?

Vreau să editez niște cugetări și să fac guvernului englez propuneri pentru o colonizare corectă. Australia se opune imigrației. Nu se știe, dacă la o creștere a populației, aceasta ar mai putea fi hrănită. Aprovizionarea cu apă în condițiile date este o problemă aproape imposibilă, așa arată această țară. O centură de vegetație, bogată în jurul unui centru groaznic de arid. De pe obiectele lăcuite se cojește lacul, grafitul creioanelor se fărâmițează, unghiile se rup ca sticla, părul devine cu timpul slab, ca fibrele vegetale uscate. O țară groaznică, Australia asta!

George Farrow și cu Petre, l-au cunoscut pe profesorul Longwell în Perth, George a fost acostat de el, pe când reținea două camere la hotel Longwell auzise multe despre călătoriile căpitanului Farrow și-l întreabă pe George dacă nu-i este rudă. Când află cine este acesta, îl invită pe George și pe Petre la o oră de conversație. Acum ședeau pe terasa aerisită a hotelului lor. George i-a vorbit despre călătoria și de aventurile sale ca și de intenția de a intra în interiorul țării, pentru a cunoaște mai bine renumita bursă australiană.

Profesorul Longwell l-a sfătuit să renunțe și-i ținu o prelegere despre Australia.

— Și încă nici nu am vorbit de indigeni, domnule Farrow. Credeți-mă există triburi sălbatice, care n-au venit în contact cu albi. Cu toate că trăim în epoca tehnicii și că pentru noi numai există distanțe pe pământ, acest continent nu este încă explorat în totalitate. Expedițiile în interior sunt așa de obositoare și de periculoase, încât fiecare explorator se sperie și renunță. Cu avioanele se poate survola continentul, da, se poate și ateriza, dar nu se poate descoperi nimic. Indigenii de care vorbeam trăiesc în desișuri greu de pătruns. Știm de existența lor, dar nu echipăm nici o expediție, ca să venim cu ei în contact. La ce folos?

— Recunosc, domnule profesor, că teritoriul este neglijat, dar rămân la părerea mea, în ceea ce privește cu suta de ani. Oamenii de azi pot face multe. Este nevoie de pământuri. De ce să nu se pornească o colonizare a Australiei?

— Uitați apa, domnule Farrow.

— Tehnica poate orice. Au fost deja rezolvate și alte probleme.

— Natura îi pune însă probleme și limite tehnicii. Și apoi, măsurile ce le preconizați, ar costa enorm. Eu susțin că Australia este și va rămâne o țară pustie și plictisitoare.

— Vedeți că tehnica a pătruns și aici, domnule profesor, auzeam de curând, că Australia posedă cele mai multe avioane particulare din lume, raportat la numărul populației.

De la carul cu boi s-a trecut direct la avion, sărind niște etape de dezvoltare.

— Aceasta deoarece avionul este de maximă importanță, domnule Farrow. Dar asta nu spune nimic. Traficul aerian este atât de intens că în curând oricine își va putea permite un avion. Eu, de exemplu. ...

Profesorul Longwell se întrerupse. Pe esplanada din fața hotelului s-a născut o rumoare. Au răsunat strigăte de durere, se agitară brațe. George și cu Petre sau ridicat și se uitau peste grilajul terasei.

— În mijlocul mulțimii au văzut un chinez cu o statură uriașă, care agita un bici. Câțiva albi îl prinseră de brațe.

Chinezul urlă înfuriat:

— A furat, mi-a spart dulapul. Îl omor pe ticălos!

Din partea opusă au apărut doi polițiști, care sau apropiat rapid de mulțimea agitată. În clipa aceea, ceva s-a pus în mișcare în mulțimea adunată. Chinezul uriaș își făcea loc înjurând, prin gloata. Înainte ca el să se poată mișca mai liber, un băiețel chinez care de asemenea se strecurase prin mulțime se înalță și o luă la fugă.

A fost urmărit de urletele mulțimi. În fața tuturor alerga chinezul cel uriaș care nu dădea nici o importanță polițiștilor, care s-au luat și ei după mulțime. După câteva momente au dispărut cu toți pe o stradă laterală, ce era paralelă cu a noastră.

Profesorul Longwell urmărise și el incidentul.

— Așa ceva se întâmplă zilnic aici. Puștiul a făcut ceva și acum urmează să-și capete porția. Dar nu cred că-l vor prinde, este prea sprinten.

George și Petre erau de aceeași părere. Profesorul mai voia să vorbească despre Australia, dar George nu mai dorea să reia subiectul. L-a căzut bine când de la masa vecină un alb echipat fără cusur, cu un costum de tropice se întoarse spre profesor și-i spuse:

— Acesta a fost Hay Wong, Sir, căpitanul „STELEI DE MARE”

— Vă referiți la chinezul ăsta mare, Sir?

— Exact. Mă mir doar cum se arată așa deschis în Perth. N-ați auzit încă nimic despre „STEAUA DE MARE”?

— Da, este prezentat ca un mare contrabandist, dar din păcate nu i s-a dovedit nimic. Hay Wong este un bandit tare versat, care a dat și dă multă bătaie de cap autorităților australiene, mă mir doar de obraznicia sa de a intra în portul Perth. Vasul lui, „STEAUA DE MARE” este ancorat, vizibil pentru toți aici în radă.

George interveni râzând.

— Atunci probabil că nu are la bord nici o marfă de contrabandă, Sir.

— Nu spuneți asta! Hay Wong știe ce face. Sunt convins că va aduce la țărm marfă nevămută, chiar sub ochii vameșilor.

— Îi va fi greu, sau vameșii ar fi cei mai mari cretini din lume.

— Mulțumesc, Sir și eu sunt funcționar vamal. Dar încă nu m-am considerat un cretin. Îmi permiteți numele meu este Jack Carter.

— Dumneavoastră sunteți Jack Carter? întreabă profesorul mirat. Apoi se ridică se prezintă pe sine și pe însoțitorii săi, întinzându-i omului mâna – scuze, Mr. Carter, n-am știut. Am crezut că sunteți în Sidney.

— De acolo am venit cu avionul, ca să prind „STEAUA DE MARE”. Dar nu-mi pot explica atitudinea tâlharului. Știu că are marfă de contrabandă la bord. Dacă însă-l iau la puricat cu oamenii mei, căutăm degeaba.

— Motiv pentru care mai bine renunțați, nu?

— Nu, tocmai am un plan. Dar oricum nu-mi place, că Hay Wong și-a părăsit vasul, ca să pedepsească un pui de chinez.

— Oamenii dumneavoastră tocmai percheziționează vasul, Mr. Carter?

— Da. Eu nu vreau să fiu văzut pentru că Hay Wong mă cunoaște. Comisarul meu îmi va aduce în curând știrea că nu a găsit nimic. Abia atunci voi interveni personal.

— Dacă nu se găsește nimic, nu puteți nici dumneavoastră face ceva, Mr. Carter.

— V-am spus că Hay Wong are marfă de contrabandă pe vasul său, sunt sigur. Este undeva ascunsă într-o ascunzătoare secretă, pe care neapărat trebuie să o găsesc. Hay Wong nu va mai avea dreptul să părăsească portul Perth.

— Na, vă doresc mult succes Mr. Carter, eu...

— Chinezul se întoarce – interveni Petre – se pare că vrea să intre aici. Carter, un înalt funcționar vamal, mai mult un detectiv vamal, cum îi plăcea să se recomande în glumă, se întoarce și se uită spre chinez.

— Ce porcărie – zise el – n-ar trebui să mă vadă înainte, păcat nu mai pot dispărea! Asta este. Peste câteva secunde, chinezul intră pe terasă și se uită, în jur. Carter i-a întors spatele, dar Hay Wong l-a recunoscut totuși. Veni încet mai aproape și luă loc la o masă vecină. Nu-l slăbea din ochi pe

Carter, a cărui înfățișare nu-i trăda funcția. Când chelnerul îi aduse, comanda, chinezul exclamă:

— Ah, Mr. Carter sunteți și dumneavoastră în Perth?

Chinezul vorbea fluent engleza. Se înclină zâmbind ironic spre Carter, când acesta se întoarse spre el.

— Da sunt aici, Hay Wong – răspunse Carter – voiam doar să văd, ce ați încărcat.

— Asta o vor constata în curând oameni dumneavoastră Mr. Carter. N-am nici o încărcătură, vreau doar să iau lână – adaugă chinezul rânjind.

— Cât timp staționați în Perth?

— Câteva zile, Mr. Carter.

— Asta înseamnă că vreți să dispăreți în noaptea următoare. Dar asta nu merge Hay Wang, merg cu dumneavoastră pe vas și-l voi percheziționa personal.

— Sunt de acord, Mr. Carter, să vă primesc pe „STEAUA DE MARE” – răspunse celălalt.

— Ce era cu puștiul pe care-l loveați?

— Era un hoț, care m-a tâlhărit. A spart o casetă în cabina mea și-a luat două sute de lire.

— Sunteți sigur că el a fost?

— Evident a fost doar găsit în cabina mea. A reușit să fugă la țarm, dar oamenii mei l-au ajuns. Din păcate, după intervenția unor albi a reușit să scape. Dar poliția îl va prinde sigur.

Carter îl privi pe Hay Wong cu asprime.

— Mințiți, Hay Wong! Știți sigur că puștiul nu a furat – explică el.

— De ce aș minți? Cum puteți ști, că Lu Wang nu este un hoț?

— Pentru că Hay Wong nu-și lasă o casetă cu bani în cabină, la discreția unui ucenic marinăru. Și apoi băiatului îi era sigur interzisă intrarea în cabina dumneata.

— Și totuși a făcut-o și a furat banii.

— Cu ce a fost deschisă caseta?

— Cu o secure.

— Caută alt motiv, Hay Wong. Mă voi uita personal la casetă și-mi voi face propria mea părere. Precis este ceva putred aici.

— Puteți vedea caseta dacă veniți pe vasul meu. Nu mă ating de ea până atunci.

— Nu-i nevoie să mă așteptați, Hay Wong, vom merge împreună pe vas.

George observă că chinezului ceva nu-i convenea.

— Eu aş mai avea ceva de rezolvat, Mr. Carter – răspunse chinezul – într-o jumătate de oră, dacă vă convine...

— Nimic! Dumneata mă vei conduce pe vas. Rezolvările mai pot aştepta, că oricum vrei, o să rămâi mai multe zile în Perth. Fără însoţirea mea nu părăseşti terasa!

— Înseamnă că mă arestaţi?

— Numai dacă-mi refuzi însoţirea. Am un mandat de arestare pe numele dumneatale, Hay Wong, deci, conformează-te!

Chinezul a tăcut. Carter l-a privit zâmbind. Părea a fi sigur de lucrul său.

— Bine, mergem împreună pe vasul meu Mr. Carter, n-am nimic împotriva – declară în sfârşit Hay Wong.

— Domnii mă vor însoţi, spuse Carter, arătând spre profesorul Longwell, spre George şi spre Petre.

Profesorul scutură din cap.

— Regret Mr. Carter, dar am o întâlnire şi trebuie să aştept pe terasă. Dar eu cred că Mr. Farrow vă însoţeşte bucuros.

George a dat din cap. Pentru el şi Petre era o variaţie, de a participa la percheziţia unui vas suspectat de contrabandă.

— Mă bucur că veniţi, Mr. Farrow. Vreau să discul ceva cu dumneavoastră, mai târziu. Dacă eu nu mă înşel, sunteţi fiul căpitanului Farrow, pe care mai demult atât l-am vânat?

— Chiar aşa, eu sunt acela.

— Eram atunci pe un distrugător – continuă Carter – aveam ordinul de a captura sau distruge submarinul. Asta-i cu ani în urmă şi azi admir cum tatăl dumneavoastră a reuşit să scape de urmărirea noastră. L-am înghesuit aşa de bine, încât noi am spus că nu mai are scăpare şi totuşi a reuşit să scape, peste noapte submarinul a dispărut fără urmă, după cum am constatat noi în dimineaţa zilei următoare.

— Da, au fost zile tensionale, Mr. Carter, îmi amintesc, atunci era înainte de Singapore, nu-i aşa?

— Exact. Ei, mă bucur că n-am reuşit. Ce s-a întâmplat însă cu nava?

— A fost fisurată grav într-o furtună şi era să se scufunde. Acum zace în portul nostru de reşedinţă, pe „Insula Odihnii”.

— Şi ce face tatăl dumneavoastră?

— Vrea să se odihnească o vreme şi după întoarcerea mea din Australia, are de gând să cumpere o navă, poate una cu pânze, pentru că vrem cu ea să străbatem mările.

— Bună idee. Mi-ar place să-l cunosc personal pe tatăl dumneavoastră... Stai, rămâi aici, Hay Wong, nu aşa ne-am înţeles.

Un funcționar vamal intră pe terasă. Îl salută pe Carter și-l privi uimit pe Hay Wong.

— Ați găsit ceva? întreabă Carter.

— Nimic, Mr. Carter și eu nici nu cred că...

— Ce crezi, păstrează pentru tine, Lerg despre asta mai vorbim noi. Ai retras deja oamenii?

— Da, nimeni nu a mai rămas pe vas.

— Bine. Rămâneți la stație, gata de acțiune.

Funcționarul salută și pleacă. Chinezul rânji, înțelegând ce i s-a raportat lui Carter.

— Vreți să-mi percheziționați vasul din nou, Mr. Carter? întreabă el.

— Da, sigur, să găesc ce ai ascuns.

— Nu veți găsi nimic, Mr. Carter.

— Deci recunoști că ai marfă de contrabandă la bord.

— Vă înșelați, Mr. Carter, n-am avut niciodată așa ceva, de aceea nici nu veți găsi ceva.

— Să mergem!

Carter se ridică și se despărți de profesorul Longwell. Apoi i-a spus lui Hay Wong să-l însoțească. George și Petre îl urmau de-aproape, vrând să împiedice o fugă a chinezului. Dar acesta nu părea să se gândească la fugă, ci-l urmă docil pe funcționarul vamal. Peste zece minute, erau pe puntea „STELEI DE MARE”.

II. VICLENIE CHINEZEASCĂ.

„**STEAUA DE MARE**” era un schooner mai mare. Echipajul era format numai din chinezi, care acum stăteau fără ocupație pe punte, uitându-se cu neîncredere la noii sosiți.

Carter a cerut să vadă cabina lui Hay Wong. George și Petre voiau să rămână pe punte, dar Carter le făcu un semn, să stea cu el. Au intrat deci, împreună în cabina chinezului.

— Arată-mi la început caseta, Hay Wong! ceru Carter.

Chinezul aduse dintr-un dulap de perete o casetă mică, pe care o puse pe masă.

George și Petre îi urmăreau fiecare mișcare. Deodată, au auzit ușa trântită cu zgomot. Din doi pași, Carter a fost la ușa, era închisă. Petre se uită zadarnic după Hay Wong. Acesta părăsise încet, cabina.

Carter lovi cu pumnii în ușa.

— Deschideți, sau sparg ușa! strigă ei.

Un râs batjocoritor i-a răspuns, urmat de vocea lui Hay Wong.

— Fiți liniștit, Mr. Carter, nu vi se va întâmpla nimic. Veți face doar gratuit o minunată călătorie pe mare. Strigătul este fără rost, nu vă aude nimeni din port. Geamul nu se poate deschide, am avut eu înainte grijă de asta.

Carter și-a scos pistolul și trase două focuri în ușă. Dar gloanțele nu străpunseră lemnul, ci ricoșară. Ușa era armată cu plăci de oțel.

Râsul batjocoritor al chinezului se auzi din nou:

— V-ați convins că nu puteți face nimic, Mr. Carter? Într-un sfert de ceas părăsesc portul. Dacă atunci îmi predați armele, vă las cu plăcere pe punte.

Carter înjură și se uită în cabină. Fereastra era închisă de afară, probabil cu plăci de oțel. Altă ieșire nu există. Carter și-a dat seama, că zgomotul nu folosea la nimic. Sus pe punte se auzea cum alerga echipajul. Scripeții scârțiau iar barele pânzelor trosneau. Vasul a început să se balanseze. Se ridica ancora, Hay Wong voia cu adevărat să părăsească portul și să-i ducă prizonieri cu el.

După încercările zadarnice ale celor trei de a forța ușa, Carter a spus furios:

— Suntem într-o capcană, domnilor ca șoarecii. Dar mai avem armele. Cred că nu ne va pune la flămânzit, ca să le predăm armele. De aceea trebuie cu orice preț să ne eliberăm prin forță.

— Vasul s-a pus în mișcare, Mr. Carter – spuse Petre – în câteva minute a părăsit portul.

— Oamenii dumneavoastră știu unde vă aflați, Mr. Carter? întreabă George.

— Din păcate nu le-am spus intenția mea. Acum îmi pare rău.

— Ne-au văzut echipajele altor vase, când am urcat pe bord. Oamenii dumneavoastră își vor da repede seama că lipșiți și ați fost răpit de „STEAUA DE MARE”.

— Poate dura câteva zile, până când oamenii mei îmi vor observa lipsa, Mr. Farrow. Nu ne putem aștepta la ajutor din afară, trebuie să acționăm singuri.

— Mai bine nu încercați – strigă Hay Wong, care ascultase la ușă – oamenii mei sunt bine înarmați. Dacă sunteți liniștiți, în patru săptămâni sunteți liberi. Dacă nu, veți face cunoștință cu mulțimea rechinilor, care ne însoțesc. Tocmai ieșim din port.

— Lasă-ne urgent afară, Hay Wong, sau o să-mi cunoști cealaltă latură! Gluma aceasta ți-o trec cu vederea, dacă te

supui imediat.

— Eu să v-ascut, Mr. Carter? Nu recunoașteți situația! Acum dumneavoastră va trebui să vă supuneți, ați înțeles? Și acum, gata cu vorbele. Gândiți-vă să predați armele?

— Așteaptă numai mult și bine!

— Eu aștept până ce vă va sili foamea, domnii mei. Dacă predați armele sunteți oaspeții mei la bord. Gândiți-vă bine!

Hay Wong se îndepărtează. Carter aleargă de colo-colo ca un animal în cușcă, înjurând și blestemându-l pe chinez. Pe sine se caracteriza drept un idiot.

— Profesorul Longwell a avut dreptate când ne-a numit cretini pe noi vameșii și așa și este, eu sunt unul din ei. Nici unuia din colegi mei nu i s-ar fi întâmplat să cadă în capcana lui Hay Wong.

— Nu cunoașteți viclenia chineză, Mr. Carter. Hay Wong s-a prefăcut, când a venit pe terasă. El presupunea că veți dori să veniți cu el la bord și și-a luat toate măsurile. Dar la noi nu s-a așteptat.

— Eu sunt de vină, că vi s-a răpit și dumneavoastră libertatea, Mr. Farrow.

— Să nu vorbim de aceasta Mr. Carter. Avem timp și este mai bine să vă însoțim. Sunt doar curios unde ne duce Hay Wong.

— Poate pe o insulă nelocuită, folosită drept ascunzătoare. Ce e rău, este că pe moment nu putem face nimic. Canalia știa că voi veni la Perth, capcana a fost bine pregătită.

— Poate chiar de aceea a intrat în port, Mr. Carter. El o fi avut informatori care v-au trădat. De când erați sosit în Perth?

— Am ajuns dimineața, în seara dinainte, poliția m-a informat că „STEAUA DE MARE” a intrat în port. Peste o oră ședeam deja în avion.

Petre inspectase între timp amănunțit cabina; se uita atent la casetă, apoi i-o întinse lui George.

— Aceasta n-a fost niciodată deschisă cu toporul, domnule George – zise el – Hay Wong a mințit.

Poate și scena din fața localului a fost o comedie, cu scopul să-i atragă atenția lui Mr. Carter asupra sa. Doar el a intrat pe terasă, ca și când ar fi știut că-l va întâlni acolo pe Mr. Carter.

— N-a fost comedie – contră Carter – banditul îl lovea pe băiat ca și când ar fi vrut să-l ucidă. Și pentru asta ar merita ceva, puștiul. Tare aș vrea să știu dacă puștiul a furat sau nu.

Vechea lampă de petrol dădea să se stângă. George se sculă și verifică rezervorul.

— Va ardea cel mult o jumătate de oră. Mai bine o stingem acum, cine știe dacă mai târziu vom primi lumină din nou.

— Acolo în dulapul acela mic sunt șase lumânări, domnule George – spuse Petre. Deci deocamdată avem lumină. Totuși mai bine stingem acum lampa.

— Atunci unul din noi va sta la ușă și va asculta. Nu vreau să fiu surprins de porcul acesta de chinez pe întuneric – zise Carter.

Petre a făcut primul de gardă. Cum fiecare dintre ei, pe lângă arme mai aveau câte o lanternă, nu trebuiau să și facă griji pentru lumină. Cu lanternă sa, Carter verifică fereastra. Ea era închisă pe din afară cu table de oțel.

— Pentru moment nu-i nimic de făcut – i-a spus supărat lui George – dar mai bine flămânzesc decât să-i predau armele.

— L-am putea păcăli Mr. Carter. Câte revolve aveți la dumneavoastră?

— Două, am mereu unul de rezervă la mine.

— Noi de asemenea. Dacă-i predăm lui Hay Wong trei revolve, ne mai rămân totuși trei. Asta face douăzeci și patru de focuri.

— Da, este o idee, Mr. Farrow, dar Hay Wong ne va percheziționa hainele.

— Ascundem armele, Mr. Carter și le luăm mai târziu, apoi vom găsi o ocazie de a captura vasul.

— Trei oameni contra opt până la doisprezece chinezi? Sunteți curajos Mr. Farrow.

— Efectul de surpriză este totul. Până chinezii își dau seama ce sa întâmplat, i-am terminat. Eu și cu Petre suntem marinari. Nu ne va fi greu să ducem vasul înapoi în Perth.

Carter râse:

— Vă închipuiți totul ca pe o bagatelă. Echipajul se va apăra.

— La luptă nu se va ajunge. Vor fi luați prin surprindere, după cum am mai spus.

— Și dacă nu reușește?

— Nici atunci nu-i mare lucru.

— Bun, s-o facem, dar unde ascundem pistoalele? Vreau de asemenea să păstrez trei încărcătoare cu gloanțe. George și-a aprins lanternă și lumină în jur. Arată apoi spre pat.

— Vom pune pistoalele sub salteaua de paie.

— Acolo va căuta prima dată Hay Wong, Mr. Farrow.

— Să caute, nu le va găsi, le vom băga în sacul de paie. Greu ne va fi să le recuperăm.

— Asta o vom putea face noaptea, o saltea...

— Aici în cabină, pot dormi cel mult doi dintre noi, dacă ne va lăsa. Mă tem că ne va da altă cabină.

— Aceasta ar fi fatal pentru noi.

— Să avem încredere în șansă, Mr. Carter. Până acum, noi...

Un şuierat ușor la ușă l-a făcut pe Farrow să tresară.

— Vine cineva, șopti Petre.

— Un chinez s-a apropiat de ușă, imediat s-a auzit o ciocănitură în ușă.

— Ce este – întreabă Carter.

— Ei, domnilor ați ajuns la o hotărâre? Aveți poftă de aer curat – era Hay Wong.

— Numai dacă ne deschizi ușa.

— Mai întâi însă îmi dați armele, ca să nu va ispitească la prostii. Sunteți gata să mi le predați.

— Ce ne rămâne altceva de făcut?

— Bun, dați-mi-le prin clapa aceea mică din ușă. Dar cu mânerul către mine!

— Că prudent mai ești Hay Wong.

— Este necesar, când am de a face cu oameni ca voi. Ei, câte pistoale aveți?

— Trei.

— Așa m-am gândit și eu.

— Dacă ați fi spus unui sau două nu v-aș fi crezut. Deci mi le predați unul câte unul.

— S-a stins lumina, Hay Wong. Nu te mira că suntem în întuneric.

— În dulapul cel mic sunt lumânări. Aprindeți una, după care deschid clapeta.

Petre aprinse lumânarea. Apoi, în ușă se văzu o deschidere. Hay Wong însă nu era de văzut, căci se postase într-o parte. Carter își predă revolverul, urmat de Petre și la urmă de George. Clapeta se închise din nou.

— Peste zece minute puteți veni pe punte domnilor. Vă avertizez însă că oameni mei sunt cu toții înarmați și vor trage dacă faceți prostii. Așteptați câteva minute, apoi mă întorc.

— Va veni cu câțiva oameni pentru a ne percheziționa – spuse George încet – repede pistoalele în sac!

Petre stinse lumânarea pentru ca George să nu fie observat. Când totul s-a terminat, din nou se auziră pași pe coridor. Petre s-a grăbit să aprindă lumânarea. Ușa s-a deschis. În fața noastră stăteau cinci chinezi voinici, cu pistoalele întinse. În spatele ușii sta Hay Wong.

— Oamenii mei vă vor percheziționa, domnii mei. Puteți păstra asupra dumneavoastră tot ce aveți, mai puțin armele. Apoi vă pot lăsa pe punte – explică el.

Chinezii au intrat în cabină. Nu a durat mult; câte unul, prizonierii urcau pe punte.

Acolo alți chinezi au așteptat și i-au îndreptat spre prora vasului. Veni apoi Hay Wong.

— N-ați fi crezut asta, Mr. Carter? – începu el ironic – dar eu v-am așteptat în Perth. Ce-mi propun, îmi reușește. Dumneavoastră sunteți singurul om care îmi poate face greutate, așa că pentru un timp trebuie să vă scot din circulație. Regret spuse el uitându-se la George și la Petre – că trebuie să suferiți și dumneavoastră, dar de ce l-ați însoțit pe Mr. Carter?

— Unde merge vasul? întreabă Carter, cu toate că știa că nu i se va spune adevărul.

— Veți vedea. Fiți cuminți pe punte și veți avea o călătorie plăcută. Doi dintre oamenii mei vă vor păzi mereu. La noapte veți avea cabinele dumneavoastră.

George i-a aruncat o privire fugară lui Carter. Fața vameșului se întunecă. Se vedea că-și pierdea speranța.

— De ce vrei să ne desparți Hay Wong. Lasă-ne și noaptea împreună, spuse Carter.

— Acum îmi sunteți oaspeți – replică chinezul rânjind și mă voi îngriji să aveți un confort bun. Și eu vreau să-mi recuperez cabina.

Carter nu a răspuns. Se uita numai la ocean. În spate tocmai dispărea coasta Australiei.

— Deci, din nou, purtați-vă bine, domnii mei. Oamenii mei vor trage urgent în voi, dacă faceți prostii. Eu sunt ocupat, dar vă voi revedea la cină.

S-a îndepărtat. Cei trei au rămas la balustradă și se uitau în jur. La oarecare distanță George descoperi doi chinezi tineri, în aparență fără ocupație. Și ei scrutau marea. Lui George i-a fost clar, că aceștia erau paznicii de care vorbise Hay Wong.

— Deci este foarte neplăcut! – strigă Carter înfundat – de asta mă temeam, acum nu-i nimic de făcut!

— Dacă i-am păcăli pe acești doi – arată Petre spre cei doi chinezi.

— Să așteptăm o ocazie mai bună, nu suntem în pericol – spuse George.

— În joc sunt renumele și existența mea, Mr. Farrow, toți vor râde de mine – gemu Carter.

— Jocul încă nu este pierdut, Mr. Carter. Pe moment însă nu putem decât să așteptăm.

— Să aștept și iar să aștept, nu mai suport.

— Liniștiți-vă! Se va găsi o ieșire. Să urmărim cursul vasului și echipajul. Nu știți dacă pe aici sunt insule?

— Da există câteva insule stâncoase.

— Când le vom atinge?

— La viteza vasului, către miezul nopții.

— Asta-i bine. Hay Wong va crede că dormim, când va acosta.

— Ce aveți de gând Mr. Farrow?

— Încă nu știu, dar noaptea vom fi cu ochii deschiși. Ne eliberăm la prima ocazie. Carter nu mai răspunse. Scruta marea. George și Pete îi observau pe ascuns pe chinezi. Erau – după cum și-au dat seama, marinari iscusiți, George numără unsprezece – marinari inclusiv Hay Wong.

III. INSULA CONTRABANDIȘTILOR.

PÂNĂ SEARA NU S-A ÎNTÂMPLAT NIMIC. Când soarele cobora la orizont cei trei prizonieri au fost duși iar sub punte și închiși într-o cabină mai mare. Li s-a adus cina, care le-a plăcut foarte mult, după care au fost despărțiți. Fiecare a primit câte un „dormitor” separat.

George așteaptă câteva minute, până ce auzi pași chinezilor îndepărtându-se, apoi cercetă ușa. Era din lemn masiv, cu închizătoare sigure și în plus, din afară, s-a tras un zăvor.

George deveni nervos, neavând nimic de făcut. Apoi se ocupă de fereastră. Și aici a trebuit să renunțe curând, căci fereastra era pe din afară închisă cu o scândură solidă.

S-a așezat pe pat cu lanterna la îndemână. Un pistol i-ar fi convenit mai mult.

Timpul se scurge încet, iar el adormi. Deodată, o ușoară bătaie în ușă l-a trezit. La început a crezut că s-a înșelat, dar ciocănitul se repetă. George se sculă și merse la ușă. Își puse urechea la ușă și ascultă. Auzi clar o răsuflare înceată. Apoi bătaia se repetă.

— Cine-i acolo? întreabă George încet.

— Lu Wang, Sir, eu... eu vrea să ajute la dumneavoastră.

— Cine ești?

— Ucenicul marinar, Sir, nu știe nimeni, că Lu Wang întors la bord.

— Cum vrei să ne ajuți, ușa este închisă.

— Numai zăvorâtă, Sir, Lu Wang repede deschide ușa.

— Atunci fă-o repede, până nu vine cineva.

George auzi scrâșnetul zăvorului, apoi ușa s-a deschis. La lumina lanternei a văzut un băiețel chinez, care sa strecurat repede în cabină, închizând ușa după el.

— Pe tine te-a bătut Hay Wong azi, în piața din Perth? la întrebat Farrow.

— Da, Sir, dar Lu Wang nu a furat, Lu Wang este fără vină.

— De ce te-ai întors la bord? Hay Wang te va pedepsi, dacă te prinde și încă foarte rău.

— Lu Wang nu putut rămâne în oraș, poliția pe el caută. Lu Wang văzut cum oameni albi urcă la „STEAUA DE MARE” și vasul vrut plece. Atunci, Lu Wang repede furișat la bord. El văzut cum albi luați prinși, Lu Wang vrea liber la albi și albi atunci nu crede că Lu Wang hoț. Lu Wang vrea să rămână cu oameni albi.

George a râs încet.

— Dar cum vrei tu să ne ajuți, Lu Wang? Doar nu putem părăsi vasul.

— Ba da, Lu Wang știe cum. Barca mică poate repede lăsat în apă. Vasul într-o oră la insulă și atunci nu mai este posibil.

— Lu Wang știe și el aduce armele, el cunoaște ascunzătoare de la căpitan.

Voi să dispară dar George l-a reținut și-i spuse că în salteaua de paie a lui Hay Wong au ascuns trei pistoale. Lu Wang nu știe dacă va reuși să le aducă, dar promise că va încerca. După ce acesta dispăruse, George a ieșit pe coridor. Prudent, deschise ușa cabinelor camarazilor săi. Carter și cu Petre erau trezi și ei au auzit ciocănitul la ușă.

— Veniți în cabina mea, să-l așteptăm pe Lu Wang, băiatul pare sincer. Cabinele voastre le zăvorâm din nou.

Au stat pe întuneric, în cabina lui George, așteptând venirea micului chinez, neștiind dacă Lu Wang va găsi armele. Minutele treceau greu în sfârșit, auziră pe coridor pași înceți. Lu Wang apăru. Tăcut a pus pe masă cele șase pistoale.

— Lu Wang găsit pe toate la căpitan în ascunzătura.

— Ai fost și în cabina lui? s-a interesat George.

— Da Sir, Lu Wang furișat în cabina. Hay Wong dormit adânc.

Toți ne-am recunoscut armele. Petre spuse zâmbind:

— L-ar fi împuns pe Hay Wong când acesta s-ar fi culcat pe saltea!

— Cu atât mai bine. Du-ne pe punte, Lu Wang! Sunt paznici sus?

— Trei oameni sus, dar nu atenți la punte. Acolo este barcă mică.

Au ieșit pe coridor. George care era ultimul a zăvorât cabina. Hay Wong va trebui să-și frământe creierii, cum de i-au scăpat prizonierii. Am ajuns pe punte fără incidente. Carter, care se simțea sigur cu armele sale a vrut să-i neutralizeze imediat pe cei trei paznici de la proră. Poate le-ar fi reușit să pună mâna pe vas, dar George a fost împotriva, zicând că este prea periculos, chinezii fiind și ei înarmați. De aceea, ei s-au furișat spre pupa vasului. Aici era o mică barcă de salvare. Lu Wang pregătise totul pentru fugă. Trebuia doar ca barca să fie lăsată în apă.

Erau patru în barcă. Apă și provizii însă nu. La acest lucru nu s-a gândit nimeni. Au lăsat prudent barca în jos, după care coborâră în ea.

Vasul avea o viteză bună. La orizont se vedea neclar o fâșie întunecată. Lu Wang ne-o arată și prin semne ne-a dat de înțeles, că aceea este insula contrabandiștilor.

George a desfăcut funia. Vasul se îndepărta rapid, pe când barca rămânea în urmă.

— Și acum? întreabă Carter.

— Nu ne rămâne decât să mergem noi pe insulă, spuse George, nu avem apă, nu avem provizii. O întoarcere la Perth ar dura prea mult, dacă n-am întâlni vreun vas. Dar mă tem că suntem departe de ruta marină.

Lu Wang adevărat spusele lui George. El cunoștea insula și propuse acestora să debarce pe partea de nord a insulei, deoarece în partea sudică se aflau depozitele lui Hay Wong, în cea mai mare parte, ascunse în grote, adânci. Existau acolo deasemenea și câteva colibe.

Petre și George s-au pus pe vâslit, Carter era la cârmă iar Lu Wang le dădea direcția.

Între timp „STEAUA DE MARE” dispărea tot mai mult la orizont. Fuga captivilor nu a fost descoperită. George era de părere, că Hay Wong s-ar fi întors imediat, ca să-i prindă, pe prizonieri. Așa însă va avea mult de căutat. Insula se apropia tot mai mult. Pe când vasul a mers spre sud, barca a luat drumul spre nord. Peste o oră au ajuns la țărmul stâncos al insulei.

La indicația lui Lu Wang, barca intră într-un mic golf. Aici au debarcat și au tras barca la țărm. Micul chinez le arată o potecă îngustă, care ducea spre sudul insulei. Stâncile din jur se ridicau până la trei sute de metri înălțime. Pădure exista numai în centrul insulei. Cum încă era noapte și drumul prin munți era anevoios, hotărârăm să așteptăm dimineața.

George s-a urcat pe una din stânci ca să cerceteze marea, căci voia să știe dacă Hay Wong va încerca să-și caute prizonierii. Lu Wang a luat conducerea. După o oră de urcat pe o potecă abruptă și plină de pericole, am ajuns sus. Odată ajunși sus ne-am adăpostit într-o nișă protejată de o stâncă. Sub ei se întindea marea, care era luminată de lună.

„STEAUA DE MARE” însă nu se vedea. George a început să-l descoase pe Lu Wang. Acesta la început ezită, dar când Farrow îl asigură că nu se va mai întoarce la Hay Wong, a început să vorbească despre viață și munca de pe „STEAUA DE MARE”.

Hay Wong era într-adevăr un contrabandist notoriu. La bordul vasului exista o ascunzătoare secretă, așa cum bănuise Carter. Era atât de dibaci dispusă, că Hay Wong putea liniștit să intre în orice port.

Lu Wang nu cunoștea însă locul ascunzătoarei. Era ținut în secret de Hay Wong.

— Ei, eu voi găsi sigur, locul ascunzătorii spuse Carter, mai ales că știu de ea. În curând „STEAUA DE MARE” nu va mai face contrabandă.

— Acum însă trebuie să vedem, cum ne întoarcem la Perth, Mr. Carter. Cu barca asta mică este riscant, chiar de am avea provizii și apă. Dacă ne surprinde o furtună suntem pierduți.

Lu Wang spune, că Hay Wong ar avea o barcă cu motor, bună ascunsă într-un golf.

Acesta o folosea des, noaptea să preia marfa de contrabandă de pe alte vase. Era limpede că pentru a ajunge în Australia îi era necesară această barcă. Carter abia acum și-a dat seama ce folositoare îi era compania lui George și a lui Petre. Dacă ar fi venit singur, doar cu Hay Wong la bordul vasului, ar fi fost acum într-o situație dezolantă.

S-a făcut ora două dimineața, când Carter propuse să se doarmă câteva ceasuri, ceea a fost acceptat imediat. Urmau să facă de pază cu schimbul. Lu Wang, care a adormit deja, a fost exclus de la această pază. George a preluat primul schimb, peste o oră urma Pete și George se mai putea odihni două ore. Apoi se putea merge spre sudul coastei. Tocmai când se culcaseră camarazii, la sudul insulei apărea un vas. Era „STEAUA DE MARE”.

George își imagina zâmbind furia lui Hay Wong și sperietura matrozilor, căroră precis nu le-a fost prea moale. Vasul se îndepărtă tot mai mult, până ce ajunse un punct. George se aștepta ca Hay Wong să se întoarcă până la prânz, la insulă.

Între timp ei ar fi avut timp să inspecteze tabăra contrabandiștilor și, dacă totul le mergea bine, să pună mâna pe barca cu motor.

La ora stabilită au pornit Lu Wang a fost iar un ghid. George și-a dat seama că în aceea îngrămădire de stânci, ei nu s-ar fi descurcat niciodată, chiar dacă ar fi cunoscut locul taberei lui Hay Wong. Drumul în zigzag prin munți a durat două ore, când Lu Wang le-a făcut semn că erau aproape de destinație. S-a oprit pe un platou de stâncă și ne arată în jos. Cam la patruzeci de metri sub noi erau câteva colibe construite într-o viroagă. De aici o crăpătură în stâncă ducea la un golf ascuns, care de pe platou era deasemenea bine văzut. Nu se vedea nimeni, iar la colibe nu era nici o mișcare.

— Vasul a plecat din nou. Se pare că nu a rămas nimeni aici, spuse încet George.

— Aici mereu rămâne patru oameni ne spune micul chinez. Ei acum doarme. Când este ziua atunci ei vine afară. În stâncă multe grote pe care le locuiește Wong.

— Dar barca nu este păzită? întreabă George.

— Trebuie pază și acolo, ordin de la Hay Wong, dar oameni mai bine doarme.

— Atunci ar fi acum momentul să punem mâna pe barca cu motor – propuse Carter – într-o oră putem fi pe drum spre Perth.

— Dar uitați alimentele și apa Mr. Carter – spuse George.

— Apa aduce de la izvor, posibil – interveni micul chinez – Lu Wang știe unde este butoiaș. Dar alimente este în grota mare. Lu Wang nu poate aduci curând lumină.

— Arată-ne drumul spre golf și ocupă-te de apă! În cât timp crezi că o poți aduce? întreabă Carter.

— O oră, Sir. Dumneavoastră aduceți între timp barca cu motor?

— Da. Unde vrei să aduci butoiașul?

Lu Wang arată alt golf.

— Barca cu motor poate acolo fie dus. Acolo Lu Wang mai repede poate duce apa.

— Bun, arată-ne și nouă golful acela!

Micul chinez i-a condus mai departe. Curând au văzut marea sub ei. Și de aici se vedea golful ascuns, unde era ancorată barca cu motor. Lu Wang arată de-a lungul coastei, spre nord și explică.

— Acolo golf, ascuns numai intrare îngust. Acolo poate duce barca cu motor.

— Bine, te așteptăm acolo. Dar fii atent și nu te lăsa prins!

— Lu Wang viclean – rânji micul chinez – pe Lu Wang nu prinde.

Le-a mai arătat drumul spre golful din fața taberei, după care a dispărut pe o altă potecă. Ei au coborât încet. După spusele lui Lu Wang, puteau ajunge la golf, fără să atingă tabăra. George spuse:

— Să ne grăbim. Într-o oră se face ziuă și este mai periculos, aceștia se vor trezi.

— Chiar asta am vrut să spun și eu, spuse Carter. Să ne grăbim. În golf se pare că numai este nimeni.

Golful se vedea de sus, totodată se vedea și barca bine ascunsă într-o nișă din stâncă.

Lu Wang spusese că este mereu gata de pornire.

S-a făcut ziuă, chiar când am ajuns la golful unde era ascunsă barca. Toți se grăbeau înfrigurați spre barcă. Mai erau câțiva pași până la barcă. Când, deodată din tabără răzbătu un strigăt de spaimă, urmat de o larmă cumplită.

— Se pare că l-au descoperit pe Lu Wang – spuse George, haideți să-l ajutăm.

— Ba nu, mai întâi capturăm barca. Pa urmă îl putem elibera pe micul chinez și mai târziu zise Carter, grăbindu-se și ajunse primul la barcă, pe care o dezleagă. Sări înăuntru urmat de George și de Petre. Petre porni motorul. Iar George a preluat cârma.

Au părăsit încet golful. De abia când au ajuns în plină mare, s-a accelerat motorul. Peste o jumătate de oră, barca era bine ascunsă, în celălalt golf.

Lu Wang nu era de văzut nicăieri. George zise:

— Trebuie să-l căutăm. Dumneavoastră rămâneți aici, să păziți barca, Mr. Carter. Eu cu amicul meu, vom încerca să-l găsim pe Lu Wang.

Carter a fost de acord. George și Petre au pornit în căutarea micului chinez, spre tabăra contrabandiștilor. Când au ajuns la locul de unde s-au despărțit de Lu Wang, au mers pe poteca pe care a mers micul chinez. Din depărtare s-au auzit strigăte. Probabil că contrabandiștii au constatat lipsa bărcii cu motor.

Dacă erau doar patru oameni pe insulă, Petre și cu George n-aveau de ce să se teamă. Dar Farrow gândea că micul Lu Wang se putea înșela. Se apropiau tot mai mult de tabăra inamică. Erau cam la vreo treizeci de metri de înălțime și mergeau pe o potecă lată cam de un metru și jumătate, care ducea de-a lungul prăpastiei. La stânga se înălțau stânci drepte.

Deodată, George s-a oprit și-l prinse pe Petre de braț. Înaintea lor s-a auzit un strigăt disperat. Așa strigă cineva care este în gheara morții. George a crezut că a recunoscut vocea lui Lu Wang. George i-a dat drumul lui Petre și avântându-se înainte a dispărut după un colț de stâncă. Petre l-a urmat îndeaproape.

George s-a oprit o clipă, se uită în jur, după care se adresa lui Petre:

— Aici trebuie să fi fost. Dar nu-i nimeni, cu toate că poteca este vizibilă pe o bună bucată din ea. Oare Lu Wang...

Deodată, din prăpastie, s-a auzit un strigăt disperat. S-a aplecat repede peste marginea ei și se uită. La nici trei metri sub ei, dintr-o nișă a unei stânci creștea un arbust sărăcăcios. De el atârna, ținându-se disperat, Lu Wang.

Petre și-a dat repede de situația gravă a micului chinez. Într-o clipă a desfăcut funia scurtă pe care o purta înfășurată în jurul șoldurilor și-i iasă lui Lu Wang, un capăt în jos. Puștiul i-a recunoscut și în ochi i-a lucit speranța. Prinse cu îndemânare funia și se lăsă tras în sus de cei doi prieteni.

Când Lu Wang a simțit pământul sub picioare, arată spre prăpastie și spuse:

— El nu mai poate omoare la Lu Wang, el primit pedeapsă.

— Ce s-a întâmplat, Lu Wang? întreabă George.

— Lu Wang găsit butoi de apă și a umplut. Dar Shan Fu văzut și el început furișat după Lu Wang și el vrut aruncă Lu Wang aici în prăpastie. Dar numai butoi cu apă căzut și Shan Fu. Și Lu Wang pierdut echilibru și ar fi căzut în prăpastie dacă nu găsește tufiș pe care Lu Wang a prins.

— Cine-i Shan Fu?

— Shan Fu foarte crud, el deja ucis doi oameni, Shan Fu meritat moarte.

— Hai repede, trebuie să plecăm. La apă trebuie să renunțăm. Sper că nu murim de sete pe drum.

Cu toate că Lu Wang se oferi să mai aducă un butoi, dar George se grăbea. Când s-au întors și au putut vedea marea au observat cum din depărtare, „STEAUA DE MARE” se întorcea.

Lu Wang se sperie și își depăși în fugă camarazii. Nu voia să mai cadă în mâinile lui Hay Wong, de la care n-avea de așteptare îndurare.

IV. **URMĂRIȚI DE GHINION.**

Când au ajuns în golf, Carter îi aștepta cu nerăbdare. Și el a observat „STEAUA DE MARE” și voia să se întoarcă cât mai repede la Perth pentru ca, cu ajutorul polițiștilor, să captureze banda.

Când George i-a povestit, că lui Lu Wang nu i-a reușit să salveze butoiul cu apă, el a dat din mână.

— Haideți, n-o să murim de sete sau de foame. Să sperăm că suntem mai rapizi ca „STEAUA DE MARE”, în cazul că ne vor urmări.

— Vă așteptați la așa ceva? întreabă George.

— Este clar, că Hay Wong va observa lipsa bărcii cu motor. Atunci își va da seama cine i-a furat-o, mai ales că nu ne-a găsit pe mare. Probabil că va porni urgent, din nou, după noi, ca să ne prindă.

— Vântul s-a întetit – spuse Petre – vom avea de a face cu mare simpatică.

Carter nu răspunse. Porni motorul și preluă cârma. Ardea de dorința de a părăsi cât mai repede insula.

Barca a ieșit din golf în plină viteză.

Carter a luat direcția est. Petre și George au privit în jur. Insula a rămas în urmă iar „STEAUA DE MARE” nu se vedea încă. Petre spuse îngrijorat:

— Avem vânt dinspre est, iar „STEAUA DE MARE” este destul de rapidă. Carter spuse ceva. Petre nu-i acordă nici o atenție, se uită doar îngrijorat la George.

Când erau la aproximativ doi kilometri de insulă, observară „STEAUA DE MARE” care tocmai pornea. Vasul își întinse pânzele și porni în urmărirea lor.

— Carter blestemă. Barca avea deja viteza maximă. Petre se uită prin binoclu.

— Vasul ne ajunge, trebuie să schimbăm cursul, să-l silim să meargă în zigzag, Mr. Carter.

Acesta nu-i dădu nici o atenție lui Petre. El nu era un marinar și astfel nu înțelegea situația creată.

— Mr. Carter, vasul ne ajunge din urmă, dacă nu schimbăm mereu cursul – strigă și George – doar așa putem încetini înaintarea vasului!

— Nu ne va ajunge, n-avem timp să schimbăm cursul, răspunse Carter, trebuie să ajung cât mai repede la Perth.

— Dacă vântul se întetește, nu vom ajunge nici odată – explică Petre, Carter nu răspunse, se uită doar în spate. „STEAUA DE MARE” se apropiase deja cu două sute de metri.

— Mr. Carter, fiți rezonabil, vedeți doar că vasul ne ajunge din urmă, dacă nu utilizăm un șiretlic – avertizează George din nou. Carter se uită din nou îndărăt și spuse:

— Luați dumneavoastră cârma, Mr. Farrow, dacă știți mai bine, spuse el cu încăpățănare. Barca porni acum spre nord. Carter se înfurie, când a văzut că vasul a făcut aceeași manevră. Se înfurie și mai mult, când Petre schimbă iar cursul și goni spre nord vest „STEAUA DE MARE” și-a încetinit mersul.

— N-are nici un sens, așa nu vom ajunge la Perth – spuse Carter neliniștit – vedeți doar că se apropie tot mai mult.

George nu-i răspunse. Abia când a văzut că vasul își dispuse pânzele, i-a dat lui Petre un ordin scurt:

— Iarăși spre est, Petre.

Acesta schimbă cursul. Acela lucru făcut și vasul, dar nu atât de repede.

Barca reuși să câștige o sută de metri. Mergeau spre est în plină viteză.

Dar vântul se întetea și marea devenea din ce în ce mai neliniștită. Pentru barcă devenea mai periculos, câtă vreme vasul câștiga în viteză.

— N-avem ce face, decât să ocolim vasul și să mergem spre est, explică George. Spre est nu merge decât în zigzag.

— Dar ne îndepărtăm tot mai mult de coasta Australiei, spuse Carter.

— Urmărirea va putea dura mult timp. Aș vrea să fie noapte, așa am scăpa cu siguranță, Petre, mai încercăm să schimbăm cursul?

Fără discuție, Petre a luat cursul spre nord-vest. Dar „STEAUA DE MARE” nu-l imita, ci își păstra vechiul curs. Petre blestemă înfuriat.

Hay Wong este mai șiret decât am crezut. A intuit ce voim să facem. El știe, că vrem să ne întoarcem la Perth și nu vrea să piardă timp. Totuși vom menține cursul spre nord.

Acum, barca s-a depărtat ceva, dar brusc „STEAUA DE MARE” a cârmit spre nord-est, ca și cum ar fi vrut să le taie calea.

— Al dracului marinar – zise Petre – se pricepe „STEAUA DE MARE” este ca un vas de corsar.

Carter urmărea furios vasul își dădea seama, că pe acea vreme, vasul era în avantaj. Barca era aruncată de colo până colo și amenințată să se răstoarne. Dar grație pilotajului lui Petre, nu se întâmplă.

Acesta a făcut totul, ca să obțină un avans, dar a văzut că nu are rost.

— Pentru noi, singura salvare este curs spre vest – zise el – dacă ne urmărește, trebuie să meargă contra vântului, ceea ce nu-i de loc simplu.

— Protestez – interveni Carter violent – vreau spre est! Până ce ne ajunge „STEAUA DE MARE” putem probabil ajunge pe coasta Australiei. Putem de asemenea întâlni alte vase și să le cerem ajutor.

Barca goni iar spre est. Dar vasul recuperase între timp din distanță. Și înainta ușor purtat de vânt. Distanța care îi separa era de numai o mie de metri.

— În trei ore ne-a ajuns – spuse George.

— Prostii – n-are voie să ne scape, pe noi...

Carter s-a oprit speriat Petre și George s-au uitat îngroziți unul la altul. Motorul sa oprit deodată.

Petre sa pus să cerceteze motorul. Când se ridică rase cu disperare.

— Nu mai avem carburant – spuse el.

Carter își scoase pistoalele și le dezasigură.

— Va fi o luptă grea, dar viu nu mă vor prinde, spuse el.

— Renunțați la această idee, aceștia ne sunt superiori, Mr. Carter. Știți doar că Hay Wong nu vrea decât să ne țină un timp pe insulă. Are ceva de gând. Lăsați mai bine armele.

Vasul se apropia rapid de ei. L-am văzut pe Hay Wong, la balustradă uitându-se și rânjind la noi. „STEAUA DE MARE” a descris un arc de cerc. Pe punte au răsunat comenzi. Pânzele au început să fluture. În fine, au fost strânse. Petre și George admirară priceperea marinarilor. Vasul manevră și se opri la o mică distanță de barcă.

— Apropiți-vă, strigă Hay Wong – vedeți că oamenii mei sunt înarmați. Orice rezistență este inutilă, iar de data aceasta nu mai tolerez nimic.

Petre manevră barca spre vas. Carter avea privirile fixe. Își puse pistoalele la loc și părea să se fi resemnat. Când barca a ajuns la vas, George se uită lung după Lu Wong. Micul chinez dispăruse. Farrow se sperie. Oare s-a aruncat în apă, fără să fie văzut, de frica lui Hay Wong? Nu a putut să se gândească mult că a trebuit să urce pe puntea vasului, pe scara de frânghie ce a fost lăsată de pe vas. Curând a fost pe puntea vasului alături de prieteni săi. Trei matrozi i-au dezarmat pe dată Hay Wong păși ironic spre ei.

— A mers mai repede decât ați fi crezut nu-i așa? Dar parcă ați fi vrăjitori. Cum ați reușit să ieșiți din cabine?

George și-a dat seama că Hay Wong nu știe nimic de Lu Wang și răspunse:

— Asta este secretul nostru. Doar nu credeți că suntem așa de proști ca să-l trădăm.

— O K. Aici pe vas nu-i nevoie să vă închid, dar pe insulă veți fi păziți strașnic. Știu că unul din oameni mei este un ticălos și v-a eliberat. Numiți-mi-l și vă va merge mai bine.

— Nu suntem trădători, Hay Wong.

— Nu-i cazul să-mi spuneți nimic. Rămâneți acum pe punte și gustați din plin plăcerile reînțoarcerii.

Barca cu motor a fost remorcată. S-au întins pânzele și vasul a ponit. Carter a tras o înjurătură. În depărtare se arată un vas cu cinci catarge, pe care cu carburant suficient l-ar fi ajuns într-o oră. Hay Wong arată către acel vas și spuse:

— Păcat, nu-i așa?

.....
Spre prânz au ajuns la insulă. Prizonierii au fost duși într-una din numeroasele grote. Aici erau mai multe paturi și lăzi, care erau întrebuințate drept scaune. Intrarea era păzită de doi chinezi.

— S-a terminat – gemu Carter – dacă am fi așteptat, poate că am fi scăpat.

— Reproșurile nu-și au rostul acum, Mr. Carter, oricum n-am fi scăpat, pentru că nu aveam suficient carburant. Sunt îngrijorat doar de soarta micului chinez, Lu Wang spuse George.

De abia acum și-au amintit de Lu Wang și ceilalți doi. Carter a fost de părere că el s-ar fi aruncat în mare de frica lui Hay Wong, dar Petre scutură capul râzând zicând.

— Uiți cabina mică George – răspunse el.

— Chiar așa – exclamă Farrow – Lu Wang s-o fi ascuns. Cabina n-a fost cercetată, Hay Wong știa doar de noi și de el habar nu avea.

— Asta ar fi în avantajul nostru, George.

— Da, dacă Lu Wang ar scăpa din nou.

— Lu Wang este șmecher, îmi place băiețelul acesta.

— Și mie. Să așteptăm, poate va face iarăși ceva pentru noi.

Carter nu asculta discuția, el se uita la activitatea din tabără. A văzut cum numeroase lăzi și pachete a fost aduse la golf. Bănuia că ele urmau să fie încărcate pe „STEAUA DE MARE”

Se înfurie. Îi venea să se năpustească la Hay Wong și să-i ceară socoteală. Dar și-a dat seama ce tâmpenie ar fi fost din partea lui.

Spre seară, din golf s-au auzit zgomote de ciocane și de fierăstraie. Carter nu și le putea explica. În fine Petre se pare

că a avut cea mai bună explicație.

— „STEAUA DE MARE” este cunoscută peste tot – spuse el – Hay Wong vrea să facă niște modificări și prin asta vasul devine de neidentificat. Așa am făcut și noi în timpul războiului, ca să scăpăm de urmăritori.

— Așa o fi Petre – George păru convins – este păcat ca nu putem vedea „noul vas”, ca să-l recunoaștem drept „STEAUA DE MARE”.

— N-are sens, domnilor – contră – Carter stăm aici și nu putem face nimic. Profesional sunt terminat. Faptul că am fost capturat de Hay Wong mă va distrage.

— Bine e când se termină cu bine, Mr. Carter – răspunse Petre. Încă nu-i nimic pierdut. Ați văzut că ne-am eliberat o dată, de ce nu ne-ar reuși și a doua oră?

— Pentru că acum bandiții sunt foarte atenți acum, Mr. Petre. Suntem ținuți aici...

— Să așteptăm!

Ziua a trecut greu. A venit noaptea.

Prizonierii au fost bine hrăniți. Apoi a apărut Hay Wong însoțit de doi chinezi bine înarmați.

— În noaptea aceasta părăsesc insula, Mr. Carter – spuse ei – peste trei zile, vor pleca și ultimii mei oameni, apoi sunteți liberi.

Alimente sunt suficiente așa că veți rezista. Am să vă trimit la timp un vas, ca ajungeți la Perth. Mai mult nu vă pot spune. Păcat că nu puteți admira noua „STEA DE MARE”, v-ați mira cu siguranță.

Nimeni nu răspuns. Hay Wong i-a privit rânjind apoi continuă:

— Autoritățile vamale, vă vor ridica o statuie, Mr. Carter, pentru că l-ați păcălit așa de bine pe regele contrabasiștilor, Hay Wong. Salutări oamenilor dumneavoastră. Pe mine în aceste ape nu mă veți mai vedea. S-a îndepărtat și merse spre golf.

Prizonierii au constatat că toți chinezii au dispărut treptat, rămânând doar patru pentru pază.

— Este clar că va pleca în noaptea aceasta – răbufni Carter.

— Și eu sunt aici.

— Îi putem urmări, Mr. Carter, barca cu motor au lăsat-o aici – spuse George.

— De unde știți asta?

— N-ați auzit că peste trei zile, cei patru inși rămași aici urmează să plece? Pentru aceasta pot folosi numai barca. Suntem trei inși și Lu Wong se va arăta la timpul potrivit.

Carter se uită la George cu un început de speranță.

— Mai credeți că totul se va termina cu bine, Mr. Farrow?

— Sunt convins de asta, Mr. Carter.

— Aș vrea să se întâmple așa, altfel sunt profesional pierdut.

S-au culcat și s-au făcut că dorm. În fața grotei păzeau doi chinezi. George observă că unui era deja obosit și ațipea adesea. Celălalt îl trezea însă de fiecare dată l-a zgâlțâit pentru a-l trezi. George a părăsit patul și se furișă prudent la ieșirea din grotă. Voia să știe precis unde se găseau ceilalți doi chinezi. Un zgomot ușor, provocat de el i-a alertat pe cei doi chinezi. Se sculară și au aprins o făclie. George a reușit să se furișeze repede în patul său și s-a prefăcut că doarme.

Chinezii au intrat în grotă. Unul din chinezi ținea în mână stângă o făclie, dar amândoi aveau în mână dreapta pistoale.

S-au uitat bănuitori în grotă. Văzând că prizonierii dorm, s-au înapoiat la locul lor, George a vrut să încerce din nou, dar Petre îl strigă încet înapoi.

— Nu faci decât să-l trezești pe paznic. Nu uita că-l așteptăm pe Lu Wang. El nu poate ajunge la noi dacă aceștia sunt trezi. Stai liniștit și așteaptă, noaptea este lungă.

George și-a dat seama că Petre are dreptate și s-a culcat din nou la loc. Au trecut mai multe ore, fără ca să se fi întâmplat ceva. Paznicii s-au schimbat la miezul nopții. George l-ar fi atacat cu plăcere, dar el știa că Hay Wong ordonase ca prizonieri să fie lichidați la orice încercare de fugă.

Noaptea a trecut. S-a făcut ziuă. Lu Wang nu s-a arătat. George nu mai credea că micul chinez se mai afla pe insulă. Ei au crezut doar că el s-ar fi ascuns în cabină. Poate că de frică sărise peste bord.

Captivii au fost bine hrăniți, dar sever păziți zi și noapte. Chinezii nu se lăsau păcăliți, pentru că Hay Wong i-a amenințat cu pedepse grele, în cazul când prizonierii ar fi fugit.

Carter a căzut în apatie. Vedeă în gând cum „STEAUA DE MARE” intra în portul Perth și-și descărca la țărm marfa de contrabandă, sub ochii vameșilor. Atunci îl apuca o furie neobișnuită.

Trecu ziua și s-a făcut din nou noapte. Prizonierii au hotărât să încerce ceva cu orice preț în cursul nopții.

George și cu Petre voiau să-i dezarmeze pe paznici. Dacă reușeau, n-aveau de ce să se teamă din partea celorlalți doi chinezi. Atacul urma să aibă loc imediat după miezul nopții, la schimbarea paznicilor.

Carter aştepta nerăbdător. Voia să-i ajute pe ceilalți doi cu fapta.

Întâmplarea le-a venit în ajutor mai repede, George observă că unul din chinezi din schimbul întâi de veghe adormise și colegul său nu-i trezise.

George l-a făcut lui Petre un semn discret, amândoi s-au strecurat spre ieșire.

Petre voia să-l înșface pe cel treaz, iar George urmând să-l suprime pe cel adormit. S-au înțeles prin semne. S-au apropiat tot mai mult de ieșire. La urmă au ajuns la doi metri de paznici. Petre se ridică prudent i-a făcut lui George încă un semn și se aruncă asupra paznicului. Mâinile sale l-au apucat de gât și l-a tras în grotă. George a făcut la fel cu celălalt, înainte ca cei doi paznici să-și de-a seama ce li s-a întâmplat erau deja legați și dezarmați de Carter. Chinezii care dormeau în colibă nu au observat nimic. Dar la intrarea în grotă apărură o siluetă, George a recunoscut în ea pe micul chinez.

Acesta ținea sub observație intrarea în grotă, pentru a găsi o ocazie să-i elibereze pe oameni albi. Lui singur i-a fost imposibil să întreprindă ceva.

— Unde sunt ceilalți doi? întreabă George grăbit.

Lu Wang arată coliba.

— Rămâi aici cu prizonieri! Mai sunt oameni pe insulă?

Lu Wang răspunse că nu mai era nimeni. Petre și George au plecat urmați la mică distanță de Carter. El ducea sforile cu care următorii paznici trebuiau legați. George intră încet în colibă și-și aprinse lanterna. În clipa următoare le strigă chinezilor un puternic „mâinile sus”!

Aceștia au sărit în sus speriați și s-au uitat la țevile celor două pistoale îndreptate spre ei. Știau ce înseamnă un asemenea ordin și ridicară repede mâinile sus.

Nu le mai trebuiau cătușe. George le-a scos și celorlalți doi călușele din gură, pentru că oameni să nu mai sufere inutil.

Erau stăpânii insulei. Au ținut un mic consiliu. Carter propuse să părăsească imediat insula, ca să fie încă a doua zi la Perth. Cum vântul slăbise, puteau avea o cursă bună peste noapte. Propunerea a fost acceptată.

Lu Wang povesti că într-adevăr s-a ascuns în cabină și că nimeni nu a bănuț că este acolo. Văzuse cum „STEUA DE MARE” a fost camuflată, ea căpătând o altă înfățișare. Lu Wang a spus că recunoaște oricând vasul.

Petre s-a dus să inspecteze barca cu motor. Rezervorul era plin, dar Petre l-a pus pe Wang Lu, care cunoștea bine insula

să umple un tanc de rezervă. Au luat cu ei apă și alimente. Curând totul a fost gata de plecare.

Carter voia să-i lase pe prizonieri pe insulă. N-aveau cum fugi. El urma oricum să se întoarcă și să confiște marfa stocată aici de Hay Wong.

Peste o oră, erau în barcă și goneau pe mare. Petre era la cârmă. George îl întreabă pe Carter.

— Ei bine cum vă simțiți, Mr. Carter? Mai aveți ceva speranțe?

— Da, dar... sper să nu ajungem prea târziu.



V.

STEUA DE MARE CAMUFLATĂ.

Cu ajutorul unei mici busole, Petre a luat direcția spre portul Perth. Ca marinar nu se putea înșela. După calculele sale cu viteza pe care o avea la prânz trebuiau să ajungă la Perth. Motorul lucra ireproșabil. Marea era destul de liniștită, iar micile valuri nu împiedecau barca să meargă bine.

George și Carter s-au culcat puțin în mica cabină, urmând ca mai târziu să-l schimbe pe Petre.

S-a făcut ziuă. George tocmai preluase cârma și se bucura de minunata dimineată. Ceilalți doi dormeau, la fel și Lu Wang care se cuibărise și se făcuse comod la pupa bărcii. Sub razele încă oblice ale soarelui marea părea drapată cu miliarde de briliante. Pe cerul albastru nu era nici un nor. Era o zi splendidă.

Depart de la orizont a trecut un vapor. După o jumătate de oră a dispărut în zare. Pe tot întinsul mării nu se mai vedea nimic decât apă.

George respiră adânc aerul marin se gândea la tatăl său și la frumoasele călătorii făcute cu submarinul. Urma iar să străbată mările cu camarazi săi, dar nu cu un submarin. Pentru început voia să-i propună tatălui său o călătorie spre Țara de Foc deoarece întotdeauna și-a dorit aceasta.

O mână la atins prudent pe umăr. George se trezi din visare și se întoarse mirat, în spatele lui stătea Lu Wang.

— Ei, ce se întâmplă? Întreabă George prietenos.

— Lu Wang vrea să întrebe ceva – bâlbâi micul chinez.

— Întreabă Lu Wang, ce ai pe suflet?

— Lu Wang vrea rămâne mereu la oameni albi, Lu Wang vrea Mr. Farrow duce cu el.

— Unde să te iau cu mine, Lu Wang? întreabă George zâmbind.

— Lu Wang auzit cum Mr. Farrow mult aventuri și călătorii face. Lu Wang vrea rămâne la Mr. Farrow și să apere pe el.

— Ah, vrei să fii micul meu spirit protector? Dar nu știu ce să facem cu tine. Nu rămânem mult în Australia, mai târziu ne întoarcem pe o insulă izolată. Apoi vom pleca pe mare.

— Lu Wang este marinar. Lu Wang vrea merge cu Mr. Farrow – se rugă micul chinez.

— Lu Wang nu va merge – spuse George – după ce dădu din cap zâmbind. Micul chinez lasă capul în jos și se uită trist în podea, dar nu îndrăzni să-și repete rugămintea. Lui George i-a fost milă de el.

— Nu știi unde să mergi dacă te desparți de noi Lu Wang?

— Lu Wang nu mai are părinți, el singur pe lume. Toți oamenii răi cu Lu Wang, numai Mr. Farrow bun.

— Îți fac o propunere, Lu Wang. Dar mai întâi vreau să aud adevărul. Ai luat bani din caseta lui Hay Wong? Copilul l-a privit în ochi și răspunse simplu.

— Nu.

— Bine. Te cred. Deci cât timp vom rămâne în Australia poți rămâne cu noi, apoi vom mai vedea. Ești mulțumit așa?

Fața micului chinez s-a luminat, a mulțumit bâlbâindu-se. Apoi s-a retras cu modestie la pupă.

Petre și cu Carter s-au sculat peste trei ore. Petre a pregătit în grabă micul dejun pe urmă a preluat cârma.

Spre prânz în sfârșit au ajuns pe litoralul Australiei. Petre navigase corect. Acum se îndreptau direct spre portul Perth unde au ajuns peste o oră.

Lu Wang s-a ascuns într-o cabină de unde se uită pe fereastră. După o scurtă cercetare, îl cheamă pe George și-i

arată un vas ancorat în rada portului.

— Aceasta este „STEAUA DE MARE” Lu Wang recunoaște imediat.

George nu ar fi recunoscut vasul, într-atât era de schimbat. La bord se vedeau câțiva matrozi în costume noi, care lăsau o impresie îngrijită. Toți matrozi erau chinezi.

La intrarea în port Carter a părăsit barca cu motor, ca să ia legătura cu autoritatea vamală. Îl întâlnește pe comisarul Lerg, care era îngrijorat de dispariția superiorului său. Lerg ar fi vrut să afle ce se întâmplase, dar Carter n-avea timp de povești.

— În radă este un vas. Cum se numește? întreabă el.

— Vă referiți la „ARICIUL” care a intrat ieri seară în port?

— Cui îi aparține vasul?

— Unui negustor bogat din Singapore. Se numește Fu Shan.

— Ce are la bord?

Lerg scoase o listă și o întinse lui Carter. Acesta o parcursese superficial.

— S-a vămuit totul? întreabă Carter.

— Da – râse Lerg – credeți că are marfă de contrabandă, Mr. Carter? Vedeți deja peste tot fantome.

— Pe vasul acesta sunt fantome, dragul meu Lerg. Știți cum se numește în realitate vasul acesta? Nu?... STEAUA DE MARE. Iar căpitanul este...

— Hay Wong?

— Exact.

— Asta este – exclus – Mr. Carter. Eu cunosc bine STEAUA DE MARE. Uitați-vă numai la vasul din port și veți vedea că vă înșelați.

— Este STEAUA DE MARE, Lerg, poți fi sigur de asta.

— Dar eu am vorbit personal cu căpitanul. Nu este Hay Wong.

Carter a dat disprețuitor din mână.

— Hay Wong este la bord, pariez pe orice. Are de gând să facă ceva. Eu tocmai vin de pe insula lui. El și-a modificat vasul și acum se numește „ARICIUL”.

— Nu vă înșelați, Mr. Carter?

— Nu, sunt absolut sigur.

— Dar vasul nu are marfă de contrabandă la bord.

— Vasul are o ascunzătoare secretă, cunoscută numai de Hay Wong. Dar o vom descoperi. Am intenția să confisc vasul și voi începe imediat întocmirea actelor necesare de

confiscare. În primul rând vezi ca vasul să nu mai poată părăsi portul.

Lerg salută și a dispărut. Carter sa dus la șeful poliției cu care a discutat îndelung. Când a părăsit sediul poliției era urmat în mod discret de mai mulți agenți de poliție și de vamă.

Cum vasul era ancorat în radă, Carter a putut urca imediat la bord. Chinezii văzându-l s-au speriat. Carter a recunoscut imediat pe câțiva din ei, cu toate că aveau ținute marinărești noi.

— Unde-i Hay Wong? îl întreabă pe primul matroz întâlnit.

— Hay Wong? – replică acesta mirat – vă referiți la căpitanul vasului.

— Da, evident. Unde-i?

— Fu Shan a coborât pe țărm.

— Cine are acum comanda vasului?

— Eu, Sir.

Cârmaciul păși spre Carter.

— Vasul este confiscat. Aici este legitimația mea. Fără permisiunea mea nu poate părăsi nimeni vasul.

Chinezii, descumpăniți și înfricoșați se uitau unul la altul.

La un semnal dat de Carter cu un mic fluier, poliștii și vameșii au urcat la bord și au ocupat vasul. La aceasta acțiune s-au asociat George și cu Petre.

În acest moment, în radă a apărut un chinez. Tocmai voia să urce la bord dar acum încearcă să dispară. Carter la arestat pe loc. Acesta se dovedi a fi Fu Shan, pretinsul căpitan al vasului.

— Fu Shan? întreabă George. Dar acesta a căzut pe insulă de pe stâncă și a pierit acolo. Acesta are un nume fals.

— Numele n-are importanță – interveni Carter – știm că vasul este a lui Hay Wong. Acum îl percheziționăm. Într-o oră trebuie să găsim ascunzătoarea.

La început au intrat în cabina căpitanului. Au recunoscut-o imediat. O cercetară, dar n-au găsit nimic ce ar fi indicat prezența lui Hay Wong.

Petre părăsi ultimul cabina. Tocmai a vrut să închidă ușa, când din spate auzi un sunet S-a întors repede înapoi, închise ușa și rămase ascultând, în încăpere. Au trecut câteva minute. Petre i-a auzit pe cei de afară cum s-au îndepărtat, apoi a fost liniște. Apoi iarăși s-a auzit un sunet. S-a auzit ca un zăvor pe care-l trage cineva. Sunetul venea din colțul cabinei. Acesta se repetă, după care o parte din peretele de lemn s-a deplasat, lăsând o crăpătură, în care s-a ivit capul lui Hay

Wong. Când l-a văzut pe Petre el s-a retras brusc înapoi și-a vrut să închidă ușa secretă. Dar dintr-o săritură Petre a fost acolo blocând ușa cu piciorul. Totodată încearcă să intre prin deschidere. A reușit. Acum stătea față în față cu Hay Wong, într-un spațiu lung dar foarte îngust. Chinezul nu-ndrăzni să se miște. Pistolul lui Petre era îndreptat spre pieptul său.

— Ieși afară în cabină, Hay Wong, dar repede! Și fără prostii! Marș afară!

Hay Wong ieși. De abia ajunsese în cabină, că ușa se deschise și apărură George. El îl căuta pe Petre. Se uită la Hay Wong, pe care l-a recunoscut imediat. L-a strigat repede pe Carter, care a venit imediat urmat de oamenii săi. Hay Wong a fost încătușat și scos pe punte.

Carter a inspectat ascunzătoarea, unde a găsit multă marfa de contrabandă. Descărcarea ei ar fi luat mult timp și în fond vasul era confiscat și putea aștepta.

Carter a început interogarea echipajului. Matrozii văzându-l pe Hay Wong arestat și încătușat au mărturisit totul. În fond ei nu erau pirați ci doar contrabandiști. Pe ei îi aștepta doar o închisoare de câțiva ani. Ei au fost duși la poliție și de acolo la închisoare. Vasul a fost ocupat de agenți.

Spre seară un cuter al poliției a pornit, cu misiunea de a cerceta insula contrabandiștilor. Aici au găsit multă marfă dosită de contrabandiști, care urma a fi transportată cu barca cu motor.

La urmă Hay Wong a recunoscut totul. Când a auzit că cel care l-a ruinat era Lu Wang. L-a apucat o criză de furie sălbatecă. La început Carter a crezut că are de a face cu un nebun.

După ce s-a liniștit, Hay Wong a recunoscut că înscenase el însuși furtul, de care-l acuzase pe Lu Wang, ca să nu trebuiască să le plătească matrozilor.

Seara George și Petre erau din nou pe terasa localului. Erau mulțumiți. Pe Lu Wang l-au trimis la cinema, ca să-i facă o bucurie.

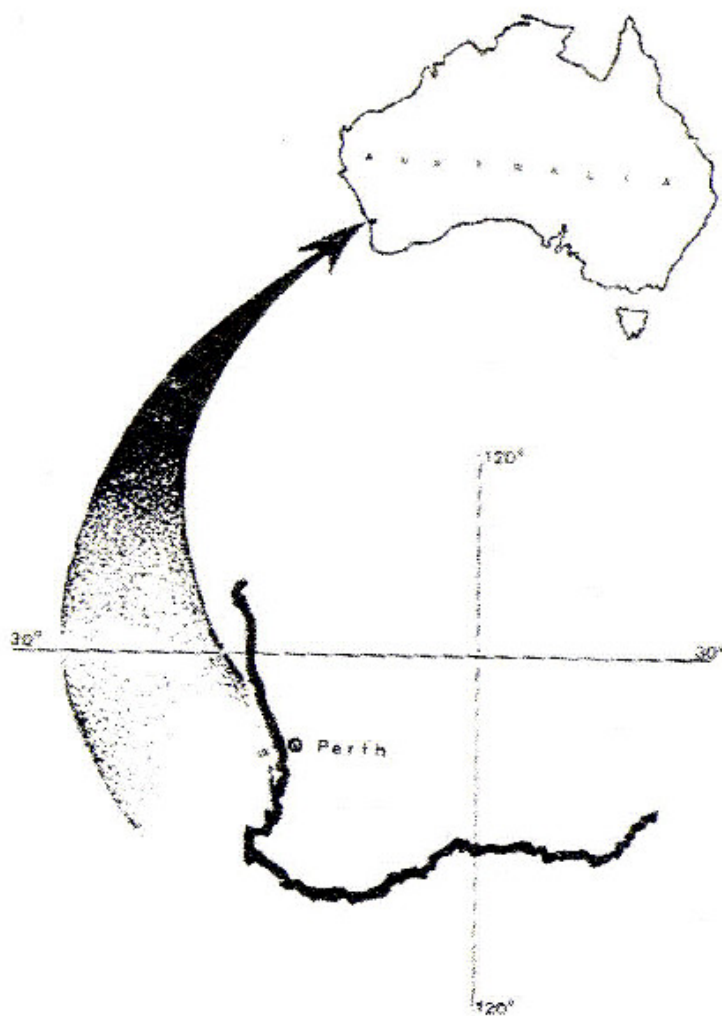
După un timp a venit și profesorul Longwell. Acesta auzise de cele întâmplate și de la George află și alte amănunte.

— Mai susțineți că Australia este o țară plictisitoare? întreabă George zâmbind.

— Ce au, de a face întâmplările dumneavoastră cu particularitățile țării? Eu m-am referit doar la țară și la localnici, nu la aventură. De altfel, voiam să vă povestesc ceva despre faună. Cu toate că am spus că este o țară

plictisitoare, Australia este o lume ciudată. Ciudați sunt locuitorii, ciudată este flora și fauna. Aici totul este altfel, nu sunt puncte de repere care să permită construirea de punți de legătură spre lumea veche sau spre cea nouă. Australia s-a desprins prea demult, de restul uscatului. Aici totul s-a dezvoltat de la sine, fără influențe externe. Urșii, lupii, șobolanii și șoarecii se nasc cu marsupiul, în care-și poartă și-și hrănesc puii. O idee originală a creației, nu? Și cangurul aparține acestui mediu, ca și „cocoșul care râde”. Pasărea se numește așa, pentru că scoate un soi de râs gâlgâit. Australienii îi numesc „prostănacul răzător”. Aș putea să vă povestesc, să vă țin prelegerii ore în șir despre Australia. L-am văzut în libertate pe ursul Koala cel care ar putea fi pus la originea ursuleților noștri de pluș. Cunosce șobolanul – cangur și multe alte vietăți. Și dacă totuși spun că Australia este o țară a plictiselii, atunci...

Petre și George, nu-l mai ascultau, adormiseră. Cine putea ști, cine purta vina – vorbirea monotonă a profesorului sau plictiseala.



Sfârșitul volumului: **STEAUA DE MARE.**

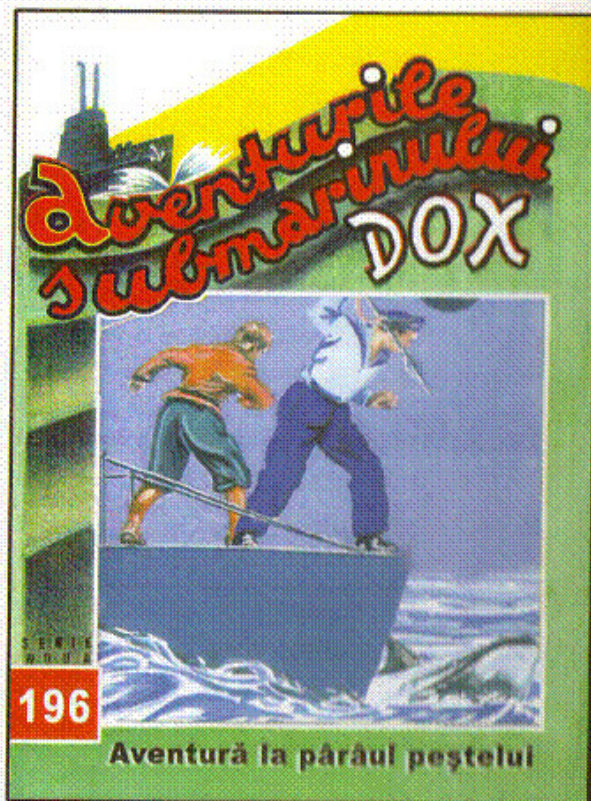
Titlurile următoarelor broșuri propuse să apară:

- 195 – Steaua de mare.
- 196 – Aventură la Pârâul Peștelui.
- 197 – Moarte și înviere în Hawaii.
- 198 – Glonțul de oțel.
- 199 – În țara lui Kubu.
- 200 – Regele junglei.

În numărul următor:

AVENTURĂ LA PĂRĂUL PEȘTELUI.

**In Numărul
următor:**



aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136, www.marist.ro

